

Αλληλογραφία...

Θεόφιλος Κ. Φραγκόπουλος 1917-1969

Πέρασαν 37 χρόνια από τότε που ο πανεπιστημιακός Θεόφιλος Κ. Φραγκόπουλος βρέθηκε νεκρός στο εργαστήριό του (Εργαστήριο Εδαφολογίας) στην Ανωτάτη Γεωπονική Σχολή (ΑΓΣΑ) – σημερινό Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Οι συνθήκες του θανάτου, τόσα χρόνια μετά, δεν έχουν ακόμη διευκρινιστεί. Ο πρώτος και μοναδικός που θυσιάστηκε με αυτόν τον τρόπο στον αγώνα κατά της δικτατορίας.

Γεννήθηκε στην Αθήνα στις 23 Οκτωβρίου 1917. Ήταν γιος αξιωματικού του Πολεμικού Ναυτικού και είχε μια αδελφή. Το έτος 1939 τελειώνει με άριστα τη Γεωπονική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Εκπαιδεύεται στη Γεωργική Χημεία στο Παρίσι και στην Οινολογία στο Μονπελιέ. Οι σπουδές του στη Γαλλία επηρέασαν την ιδεολογική του συγκρότηση και τις πολιτικές του επιλογές. Στη συνέχεια εργάζεται στη Δ/ση Γεωργίας της Κέρκυρας και από το 1950 στην Ανωτάτη Γεωπονική Σχολή Αθηνών. Το έτος 1963 ανακηρύσσεται διδάκτωρ της ΑΓΣΑ και τοποθετείται ως επιμελητής στο Εργαστήριο της Γεωργικής Χημείας.

Κατατάσσεται στους μύστες της επιστήμης χάρις στις απεριόριστες πνευματικές του ικανότητες, την ασκητική του ζωή, τις σπάνιες γνώσεις του, την πολυγλωσσία του (μιλούσε και έγραφε άπταιστα 8 γλώσσες και τις περισσότερες βαλκανικές), τις γνώσεις του στη μουσική (αγαπούσε με πάθος την κλασική μουσική και έπαιζε πιάνο), την ιστορία, τη λογοτεχνία (ελληνική και ξένη που μελετούσε στο πρωτότυπο), τη γεωπονική επιστήμη, την αστροφυσική και στην αστρογεωγραφία.

Ήταν πολυσχιδής προσωπικότητα, μεγάλου επισημονικού κύρους, πνευματώδης, με σπάνια παρατηρητικότητα και μνήμη αλλά ταυτόχρονα λιτός και απέριτος ως άνθρωπος. Περπατούσε και επέστρεφε από τη δουλειά του ξανά με τα πόδια. Υπήρξε ανιδιοτελής, αυστηρός κριτής του εαυτού του, με κοινωνικές ευαισθησίες και βαθιά πίστη στο λαό και τη δημοκρατία.

Τον διέκρινε το πάθος του για ελευθερία, αξιοπρέπεια, τιμιότητα, αφοσίωση και αμεσότητα προς τους φοιτητές του. Με τους φοιτητές, που δημιουργούσε σχέσεις φιλίας και κατανόησης, έδινε απλόχερα χρόνο για να τους εμψυχήσει γνώση και ελευθερία στη σκέψη. Έχει γραφεί ότι βοηθούσε και οικονομικά πολλούς φοιτητές.

Για τον άνθρωπο αυτού του ηθικού και πνευματικού διαμετρήματος, η ψυχολογική βία, οι εξευτελισμοί της «Οδού Μπουμπουλίνας», η γνώση των φρι-

κτών βασανιστηρίων, η κατάλυση των ελευθεριών του ελληνικού λαού, ο έντονος προβληματισμός του για το αντιδικτατορικό κίνημα, το κλίμα συμβιβασμού των συναδέλφων του, η απάντηση στο δίλημμα «Ζωή χωρίς ελευθερία ή Θάνατος» ήταν θάνατος.

Το πρωί της 27ης Μαρτίου 1969, μετά την άρνησή του να συμμετάσχει στις εκδηλώσεις της 25ης Μαρτίου και την ανάκρισή του από τον αστυνόμο «σπουδαστικού» Καραπαναγιώτη βρίσκεται νεκρός, πεσμένος πάνω στο γραφείο του, με ένα κομμάτι χαρτί στο χέρι του που έγραφε:

«Καλύτερα να πεθαίνεις όρθιος παρά να ζεις γονατιστός. Οι φίλοι μου να εκδικηθούν το θάνατό μου»

Στην κηδεία του επέτρεψαν μόνο την παρουσία της μητέρας του, του καθηγητή Ρουσσόπουλου και δύο βοηθών του. Παραβρέθηκε επίσης αριθμός φοιτητών που δεν πτοήθηκε από την αστυνομική τρομοκρατία εκείνης της εποχής. Η είδηση του θανάτου του έγινε γνωστή από τον παράνομο τύπο εκείνης της εποχής.

Αναπάντητα παραμένουν τα ερωτήματα:

- ποιοι τον ανέκριναν και πως;
- γιατί δεν επικοινωνήσε με τους δικούς του;
- πως βρέθηκε στο εργαστήριό του απίθανες ώρες;
- γιατί η κηδεία του έγινε χωρίς να ανακοινωθεί και κάτω από πρωτοφανή αστυνόμευση;
- γιατί δεν παραβρέθηκε στην κηδεία του το διδακτικό προσωπικό τη Σχολής;

— γιατί δεν διακόπηκαν τα μαθήματα τουλάχιστον την ημέρα του θανάτου του ή την ημέρα της νεκρώσιμης ακολουθίας και ταφής του

Ο «αστυνόμος σπουδαστικού» οφείλει να ανοίξει τα χαρτιά του.

Τα μεταγενέστερα χρόνια (1974) ο Σύλλογος Φοιτητών της ΑΓΣΑ (Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών) τιμώντας την μνήμη του πήρε το όνομα «*Θεόφιλος Φραγκόπουλος*»

Το έτος 1975 εντοιχίστηκε αναμνηστική πλάκα στο Εργαστήριο της Εδαφολογίας και οργανώθηκαν εκδηλώσεις εις μνήμην του.

Το 1983 η Γενική Συνέλευση της Σχολής αποφάσισε να ονομάσει το αμφιθέατρο που συνεδρίαζε «Αμφιθέατρο Θεόφιλου Φραγκόπουλου» και να στήσει προτομή στον προαύλιο χώρο του Πανεπιστημίου. Η προτομή λαξεύτηκε και τοποθετήθηκε το έτος 1995.

Τάσος Βαγενάς
Γεωπόνος